

Bolo to tak dávno

Róbert Opatovský

V kúte sedí, vníma len sám seba,
v prítmí šedých stien.

Chvíľa pravdy, znie ako závist', zloba,
zázrak uvidel.

Do tváre hľadí, výčitky má zo seba,
v kliatbe zrkadiel.

Kúzlo, ktorým láska sa vrátiť nedá,
tak to osud chcel.

R: Bolo to tak dávno, dnes to viem.
Spomienky sa vrátia, zabudnúť chcem.
Bolo to tak dávno, dnes to viem.
Myšlienky ma spália, zabudnúť chcem

V spánku vidí, chmáry sa rozplynuli,
svitol jasný deň.

Chvíľa pravdy, Z tisíc a jednej noci,
zázrak uvidel.

Do tváre hľadí, výčitky má zo seba,
v kliatbe zrkadiel.

Kúzlo, ktorým láska sa vrátiť nedá,
Tak to osud chcel.